

Arrest

nr. 202 665 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENKES
Malmedyer Strasse 51
4780 SAINT-VITH

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2017 met refertenummer 74079.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. HENKES en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij geenszins aannemelijk had gemaakt dat hij Irak diende te verlaten omwille van problemen gelinkt aan de problemen die zijn broer voorheen kende met de familie van zijn vriendin en hij over een intern vluchtalternatief beschikte in Noord-Irak. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 186 854 van 16 mei 2017.

Zijn tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name zijn vrees gezien zijn werkzaamheden bij de peshmerga's en zijn vrees voor problemen met de familie van het meisje waarmee zijn broer voorheen problemen kende.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een kopie van zijn lidkaart van de peshmerga's, drie afgedrukte straatplannen van Mosul, zeven kleurenprints van foto's waarop hij te zien is in legeruniform, verschillende attesten van Belgische artsen betreffende zijn psychologische problemen, een medisch attest van een Belgische arts en een schrijven van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in zijn verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker stelt dat in casu daden van vervolging van gezinsleden een ernstige aanwijzing vormen dat zijn vrees gegrond is en hierbij verwijst naar de Erkenningsrichtlijn en het handboek van UNHCR, wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal terecht het volgende heeft vastgesteld omtrent de problemen van zijn broer: "Het loutere feit dat zowel u alsook uw advocaat in een schrijven nu aanhaalt dat u tot op heden een risico loopt omwille van de problemen die uw broer kende, zonder dit in concreto te verduidelijken of aan te tonen, volstaat geenszins om de eerdere appreciatie om te vormen. Uw advocaat wijst in haar schrijven voorts nog op problemen in uw hoofde omwille van uw broer zijn vroegere werkzaamheden bij de Amerikanen in Irak. Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat het wel opmerkelijk is dat u deze vrees thans zelf niet aanhaalt. Dit terzijde, ook deze feiten werden door de Commissaris-generaal reeds beoordeeld in het kader van uw eerste asielaanvraag. Dienaangaande werd reeds geoordeeld dat deze vrees niet gesteund was op enig concreet gegeven. Ook deze motivering werd door de RvV gevolgd en bevestigd in zijn arrest." Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Met betrekking tot verzoeker zijn voorgelegde documenten omtrent zijn werkzaamheden bij de peshmerga's wijst de Raad naar de concrete en pertinente vaststellingen van deze documenten gemaakt door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing: "Gezien voorgaande mag het echter duidelijk zijn dat het thans louter volharden in uw voorgaande verklaringen betreffende uw betrokkenheid bij de strijd tegen IS niet volstaat om de eerdere vaststellingen te weerleggen. U dient de eerdere appreciatie aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te zetten doch blijft hier in gebreke. De stukken die u voorlegde staan ook niet. Wat betreft de badge waarmee u wil aantonen dat u lid was van de peshmerga's, moet worden opgemerkt dat u enkel een kopie voorlegde. De authenticiteit van dit stuk kan niet worden nagegaan. De prints van de plannetjes van Mosul die u voorlegde, voegen niets wezenlijks toe aan uw asielrelaas. U beweert dat op die plannetjes uw voormalige werkplaats – bij de peshmerga's – staat aangeduid. Uit de voorgelegde plannetjes kan dit niet worden afgeleid. Ook al zouden de plannetjes daadwerkelijk de locatie van een legerbasis aanduiden, dan nog kan hieruit niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk lid was van de peshmerga's en in 2014 in Mosul meevocht tegen IS. De foto's van uzelf in legeruniform werden voorts allen reeds beoordeeld in uw tweede asielaanvraag. Er werd toen reeds uitdrukkelijk gesteld dat deze niet konden worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw thans aangehaalde verklaringen. Op geen enkele manier kon immers worden afgeleid waar, wanneer en onder welke omstandigheden de foto's waarop u te zien bent, werden genomen. Het loutere feit dat u thans nogmaals dezelfde foto's neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande." Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Aangaande het certificaat van de PUK gevoegd aan zijn verzoekschrift, merkt de Raad eerst en vooral op dat dit geen origineel document betreft, zoals verzoeker ook zelf heeft aangegeven in zijn verzoekschrift. Daarnaast wijst de Raad er op dat dit document niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat dit stuk conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. X (c)).

Waar verzoeker stelt dat: "In casu blijkt uit het medisch verslag, dat weliswaar is opgesteld door een huisarts, maar dan wel door een huisarts die regelmatig met asielzoekers werkt, - waaruit bepaalde expertise van de huisarts kan worden afgeleid - dat verzoeker een posttraumatische stressstoornis (Posttraumatic stress disorder, afgekort als PTSD) heeft die verband houdt met hetgeen hij tijdens zijn legerdienst in Irak heeft meegemaakt.", merkt de Raad op dat de oorzaak die in het medisch attest wordt vermeld louter gebaseerd is op de verklaringen van verzoeker zelf. Dergelijke attesten geven derhalve geen uitsluitel over de werkelijke omstandigheden waarin het trauma/de psychologische problemen werd/werden opgelopen. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte

feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze psychologische problemen werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X; RvS 10 juni 2004, nr. X).

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals rapporten en (internet)artikels, volstaan niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

5. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Noord-Irak.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Noord-Irak vestigt. In het arrest van de Raad nr. 186 854 van 16 mei 2017 werd ten aanzien van verzoeker reeds geoordeeld dat hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Noord-Irak beschikt.

Verzoeker brengt in het kader van huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in zijn geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

6. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 februari 2018, voert verzoekende partij aan dat uit het nieuwe stuk dat zij heeft ingediend duidelijk blijkt dat zij heeft meegevochten tegen ISIS. Verzoekende partij stelt nog dat de vluchten naar de Iraaks Koerdische regio afgeschaft waren waardoor dat zij niet onmiddellijk nieuwe elementen kon voorleggen. Verzoekende partij besluit dat zij thans wel de nodige attesten heeft ingediend waardoor haar relaas als geloofwaardig dient te worden aangenomen.

4.2. De Raad stelt vast dat de ter terechtzitting afgelegde verklaringen en neergelegde documenten van verzoekende partij geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 19 februari 2018 opgenomen grond.

Dient benadrukt dat verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet in overweging werd genomen daar geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde werkzaamheden van verzoekende partij voor/met het Iraakse leger en het feit dat verzoekende partij in Mosul meevocht tegen IS gezien (i) verzoekende partij voorheen, in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, van dit gegeven nooit enige melding maakte, (ii) de door haar aangehaalde redenen ter vergoelijking van haar nalatigheid dit gegeven te melden bij haar eerste verzoek, niet volstonden en (iii) de door haar neergelegde documenten niet konden weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Gezien voorgaande mag het duidelijk zijn dat het thans louter volharden in haar voorgaande verklaringen betreffende haar betrokkenheid bij de strijd tegen IS, niet volstaat om de eerdere vaststellingen te weerleggen.

Aan de badge en het attest afkomstig van de Patriotic Union of Kurdistan die verzoekende partij thans in origineel bijbrengt, hecht de Raad geen bewijswaarde. De neergelegde badge, die een amateuristisch geplastificeerd stuk betreft van een slecht uitgeknipte kleurenkopie, biedt geen garanties op het vlak van authenticiteit. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gemakkelijk is om, ook in het buitenland, aan (ver)vals(t)e Iraakse documenten te geraken (stuk 15, landeninformatie, COI Focus “*Irak. Corruptie en documentenfraude*” van 8 maart 2016), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de neergelegde badge en het attest afkomstig van de Patriotic Union of Kurdistan.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane vaststellingen in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS